

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Douăzeci și Patru

Jeff Pippenger
2026-01-06

Numărul douăzeci și patru

Am încheiat ultimul nostru articol atingând cele trei linii paralele ale mărturiei profetice, reprezentate de capitolele unsprezece până la douăzeci și doi din Geneza, prima carte a Vechiului Testament, de Matei, prima carte a Noului Testament, și de Apocalipsa, ultima carte atât a Noului Testament, cât și a Bibliei. Linia Genezei identifică legământul cu Avram; linia lui Matei identifică legământul cu biserica creștină, cu Petru ca simbol al începutului și sfârșitului Israelului spiritual modern. Versetele de mijloc ale ambelor linii identifică sigiliul lui Dumnezeu: în cazul lui Avram, acesta a fost „circumcizia”, iar în cazul lui Petru, schimbarea numelui său. Versetul central al liniei din Apocalipsa este capitolul șaptesprezece, versetul doisprezece.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au primit împărăția; ci primesc putere ca împărați, un ceas împreună cu fiara. Apocalipsa 17:12.

ជំពូកលោកុបុបតុតិ នឹងម៉ាថាយ កំណត់សម្គាល់អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងទេវភាព និងមនុស្សជាតិ ហើយវិវរណៈកំណត់សម្គាល់អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងសត្រូវសាហាវ និងនាគ នៅពេលចូលបំបែកផ្នែកអាទិភ័យគ្រប់ធាតុអនុវត្ត។
បន្ទាប់មកទាំងបីសុទ្ធជតចែងអំពីបង្កាញទៅកាន់ចូលបំបែកអាទិភ័យ ជាកន្លងនៃដលៃមនុស្សមួយក្រុមបង្កាញសញ្ញារបស់សត្រូវសាហាវ ខណៈដលៃមនុស្សមួយក្រុមទៀតបង្កាញសញ្ញារបស់ពុរៈ។ ការកុលនៃបន្ទុករបស់សត្រូវសាហាវ និងនាគ នៅក្នុងខេត្តដប់ពីរ គឺជាការរំលឹកអំពីអូមហេតា នៃប្រើមរបស់និម្យ៊ុខ នៅក្នុងលោកុបុបតុតិ ជំពូកដប់មួយ។ នៅទីនេះ៖
សាសនានៃមុតនុគតិចុកុលនៃកុលាយមានជួបការិនិច្ចន័យរបស់វា ហើយនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូកដប់បួនពីរ ស៊ីរីតសេយា—ដលៃជាហិឡានដ៏ធំ—គ្រប់និច្ចន័យ។ និម្យ៊ុខគឺជាអាល់ហ្វា ទៅកាន់អូមហេតារបស់វាទីកង ហើយដោយហេតុនេះ សាសនាហិបគីជាហិឡានដ៏ធំ ដលៃជាអូមហេតា ទៅកាន់ហិបលៃរបស់និម្យ៊ុខ ដលៃជាអាល់ហ្វា។

De remarcat în aceste trei versete din mijloc este faptul că mărturia cuprinsă în fiecare punct median al liniei este, de fapt, alcătuită din trei versete.

Aceasta este legământul Meu, pe care să-l păziți, între Mine și voi și sămânța ta după tine: orice prunc de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur. Să tăiați împrejur carnea prepuțului vostru, și acesta va fi un semn al legământului dintre Mine și voi. La vârsta de opt zile să fie tăiat împrejur între voi orice prunc de parte bărbătească, în neamul vostru, fie cel născut în casă, fie cel cumpărat cu bani de la vreun străin, care nu este din sămânța ta. Geneza 17:10-12.

사도행전 16:17-19에 이르시되, 예수께서 대답하여 그에게 말씀하시기를, “시몬 바요나야, 네가 복이 있도다. 이를 네게 알게 한 이는 혈육이 아니요 하늘에 계신 내

아버지시니라. 또 내가 네게 이르노니, 너는 베드로라. 내가 이 반석 위에 내 교회를 세우리니, 음부의 권세가 그것을 이기지 못하리라. 내가 네게 천국의 열쇠를 주리니, 네가 땅에서 무엇이든지 매면 하늘에서도 매일 것이요, 네가 땅에서 무엇이든지 풀면 하늘에서도 풀리리라.” 마태복음 16:17-19.

Și fiara care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat și este dintre cei șapte și merge la pierzare. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția; ci primesc putere ca împărați, un ceas, împreună cu fiara. Aceștia au un singur cuget și își dau puterea și tăria fiarei. Apocalipsa 17:11-13.

Povestea legământului contrafăcut, reprezentat prin cărămizile și mortarul lui Nimrod, și a sistemului său contrafăcut de biserică și stat, reprezentat prin turn și cetate, prefigurează sistemul contrafăcut al chipului fiarei, reprezentat în omega istoriei lui Nimrod. Trei linii, cu trei puncte centrale alcătuite din câte trei versete, care toate mărturisesc despre legământul vieții și legământul morții. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt adevăratul al optulea, care este dintre cei șapte, iar papalitatea este pur și simplu contrafacerea. Clasa lui Nimrod are unitate de cuget la căsătoria lor, o contrafacere a celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt uniți cu mintea lui Hristos. Fiara contrafăcută, „era și nu este”, este o contrafacere a lui Hristos, care era, și este, și va veni. În versetul opt este exprimată pe deplin manifestarea contrafacerii reprezentate de papalitate.

Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este; și se va ridica din adânc și va merge la pierzare; iar locuitorii pământului se vor mira, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, când vor privi fiara care era și nu mai este, și totuși este. Apocalipsa 17:8.

Isus este Cel ce era, și este, și este încă să vină, iar papalitatea, al optulea care este dintre cei șapte, este fiara care „era, și nu este, și totuși este”. „Un ceasul” pe care căsătoria dintre balaur și fiară îl reprezintă simbolizează istoria de la legea duminicală, când cei o sută de mii reprezentați de Petru și Avraam se înalță la cer ca un steag, chiar în clipa în care papalitatea se înalță.

Am încercat să abordăm cartea lui Ioel din perspectiva că Petru, la Cincizecime, și-a identificat mesajul penticostal ca fiind o împlinire a lui Ioel. În cele trei linii de legământ, a câte douăsprezece capitole fiecare, cele trei versete din mijlocul fiecărei linii se referă la aceeași istorie, iar Petru este reprezentat în acea istorie ca fiind cu Isus la Cezareea lui Filip, adică Panium, locul spre a cărui experiență lumea se află acum pe pragul de a ajunge. La Panium, Petru se află de asemenea în Ierusalim, la revărsarea de la Cincizecime. Cele trei linii de douăsprezece capitole converg la Panium și la Cincizecime, când sigiliul lui Dumnezeu este întipărit asupra miresei lui Hristos, iar semnul fiarei este întipărit asupra miresei lui Satana. Cartea lui Ioel identifică apelul de trezire din parabola celor zece fecioare, când biserica Laodiceană Adventistă de Ziua a Șaptea se trezește la realitatea că este pierdută.

Cartea lui Ioel este plasată în contextul a patru generații.

Cuvântul Domnului care a venit la Ioel, fiul lui Petuel.

Ascultați aceasta, voi, bătrânilor, și luați aminte, toți locuitorii țării.

這事在你們的日子曾有過嗎？就是在你們列祖的日子曾有過嗎？你們要將這事告訴你們的兒女，你們的兒女要告訴他們的兒女，他們的兒女又告訴後代。剪蟲剩下的，蝗蟲來吃盡了；蝗蟲剩下的，蝻子來吃盡了；蝻子剩下的，螞蚱來吃盡了。約珥書 1:1–4.

„Bătrânii” sunt conducătorii bisericii adventiste de ziua a șaptea Laodiceene în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, iar sigilarea este îndeplinită în timpul revărsării Duhului Sfânt. „Bătrânii” sunt reprezentați de Ezechiel ca „bărbații cei bătrâni”.

Apoi mi-a zis: „Fiul omului, ai văzut ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în odaia închipuirilor lui? Căci ei zic: «Domnul nu ne vede; Domnul a părăsit pământul.»” Ezechiel 8:12.

Ispiratia este limpede că sigilarea din Ezechiel capitolul nouă este aceeași sigilare ca în capitolul șapte din Apocalipsa. Este de asemenea limpede că „bătrânii” din cele patru urâciuni crescânde ale capitolului opt sunt reprezentați prin numărul 25. Douăzeci și cinci de „bătrâni” care trebuiau să fie păzitorii turmei lui Dumnezeu sunt oamenii care se închină la soare. Ei sunt cei dintâi judecați. În contextul sanctuarului de la care se abat, ei reprezintă două cete a câte doisprezece preoți și marele preot. La legea duminicală, ei se închină la soare și primesc semnul fiarei, angajându-și acordul cu balaurul, fiara și prorocul mincinos. Cei 25 au fost prefigurați de cei 250 din răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram, care reprezintă întreita unire la care se alătură cei 250 de bărbați care aduc tămâie. Cei trei conducători principali ai apostaziei au murit când pământul și-a deschis gura și i-a înghițit.

Și Moise a zis: Prin aceasta veți cunoaște că Domnul m-a trimis să fac toate aceste lucruri; căci nu le-am făcut din cugetul meu. Dacă oamenii aceștia vor muri de moartea obișnuită a tuturor oamenilor sau dacă vor avea parte de soarta tuturor oamenilor, atunci Domnul nu m-a trimis. Dar dacă Domnul va face un lucru nou, și pământul își va deschide gura și-i va înghiți, pe ei și tot ce le aparține, și vor coborî de vii în groapă, atunci veți înțelege că oamenii aceștia au mâniat pe Domnul.

Și s-a întâmplat că, după ce a sfârșit de rostit toate aceste cuvinte, pământul de sub ei s-a despîcat. Și pământul și-a deschis gura și i-a înghițit pe ei, și casele lor, și pe toți oamenii care țineau de Core, și toate bunurile lor. Ei și tot ce ținea de ei s-au coborât de vii în groapă, iar pământul s-a închis peste ei; și au pierit din mijlocul adunării.

Și tot Israelul care era împrejurul lor a fugit la strigătul lor, căci ziceau: „Nu cumva să ne înghită și pe noi pământul.” Și a ieșit un foc de la Domnul și i-a mistuit pe cei două sute cincizeci de bărbați care aduceau tămâie. Numeri 16:28–35.

Răzvrătirea din 1888 a fost prefigurată de răzvrătirea lui Core, Datan, Abiram și a celor 250 de bărbați care au adus tămâie. Cei 250 de bărbați formaseră o alianță cu o întreită confederație care ajunge la legea duminicală atunci când Statele Unite, fiara pământului, își deschid gura și vorbesc ca un balaur. În acel moment, ploaia târzie este revărsată fără măsură, întocmai cum cei 250 de bărbați care au adus tămâie au fost nimiciți de foc coborât din cer. Cei 250 de bărbați reprezintă un sistem religios fals, care este nimicit în timpul revărsării ploii târzii la legea duminicală. Pământul deschizându-se sub Core și tovarășii săi este cutremurul din Apocalipsa unsprezece, care identifică

Statele Unite deschizându-și gura și vorbind ca un balaur. Când focul s-a coborât din cer peste cei 250, el a prefigurat focul lui Ilie pe Muntele Carmel, când acei proroci falși au fost uciși. Focul lui Ilie pe Muntele Carmel se aliniază cu legea duminicală, astfel încât focul peste cei 250 de bărbați este focul ploii târzii de la legea duminicală.

Passajul din Numeri care tratează răzvrătirea lui Core este, din punct de vedere profetic, în acord cu răzvrătirea împotriva mesajului Țării Făgăduite, așa cum a fost prezentat de Iosua și Caleb. Acea răzvrătire reprezintă „ziua ispitirii” din Scriptură. Pasajul despre răzvrătirea lui Core spune: „veți înțelege că oamenii aceștia au mâniat pe Domnul.”

Înțelepții sunt cei care înțeleg, iar înțelepții trebuie să înțeleagă că istoria răzvrătirii lui Core trebuie aplicată asupra răzvrătirii împotriva soliei lui Iosua despre Țara Făgăduinței. Acea răzvrătire a avut loc la Cades, iar atât Cadesul, cât și răzvrătirea lui Core constituie răzvrătirea Adventismului de Ziua a Șaptea la legea duminicală. Core și cei 250 de bărbați care au adus tămâie au prefigurat pe cei 25 de bărbați care se plecau înaintea soarelui în Ezechiel 8. Bărbații cei bătrâni din Ezechiel opt reprezintă a patra dintre cele patru urâciuni în creștere, care sunt săvârșite în Ierusalim, simbolul bisericii lui Dumnezeu.

Prima urâciune este chipul geloziei, a doua sunt cămările ascunse, a treia este plânsul pentru Tamuz, iar apoi cei douăzeci și cinci de bărbați se pleacă înaintea soarelui. Apoi, capitolul nouă îi identifică pe cei care suspină și plâng din pricina urâciunilor, înfățișate în capitolul opt. Cei care suspină și plâng sunt pecetluiți de îngerul care se înalță de la răsărit. Un înger este un mesager și reprezintă un mesaj.

Mesajul sigilării din răsărit este mesajul vântului de răsărit, care este mesajul Islamului. Odată ce cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați, îngerii nimicitori își încep lucrarea, chiar în punctul în care linia externă a profeției învață că „apostazia națională este urmată de ruina națională”. Înainte ca judecata să fie adusă asupra celor reprezentați de Core, răzvrățiții sunt scoși în afara Ierusalimului. Cei răi sunt îndepărtați din Ierusalim, căci nu cei neprihăniți fug din Ierusalim.

În plus, duhul m-a ridicat și m-a adus la poarta de răsărit a casei Domnului, care privește spre răsărit; și iată, la intrarea porții erau douăzeci și cinci de bărbați; între ei i-am văzut pe Iaaania, fiul lui Azur, și pe Pelatia, fiul lui Benaia, căpetenii ale poporului.

Apoi mi-a zis: „Fiul omului, aceștia sunt oamenii care nascocesc răul și dau sfaturi nelegiuite în cetatea aceasta; care zic: «Nu este aproape; să zidim case: cetatea aceasta este căldarea, iar noi suntem carnea.»”

De aceea, procește împotriva lor, prorocule, fiul omului. Și Duhul Domnului a căzut peste mine și mi-a zis: Vorbește; Așa zice Domnul;

Astfel ați zis, casă a lui Israel; căci Eu cunosc lucrurile care vă vin în minte, pe fiecare dintre ele. V-ați înmulțit morții în această cetate și i-ați umplut ulițele cu morți. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Morții voștri, pe care i-ați pus în mijlocul ei, ei sunt carnea, și această cetate este cazanul; dar pe voi vă voi scoate din mijlocul ei. V-ați temut de sabie; și Eu voi aduce sabia asupra voastră, zice Domnul Dumnezeu. Și vă voi scoate din mijlocul ei și vă voi

da în mâinile străinilor, și voi face judecăți în mijlocul vostru. Veți cădea de sabie; vă voi judeca la hotarul lui Israel; și veți ști că Eu sunt Domnul. Cetatea aceasta nu va fi cazanul vostru, nici nu veți fi voi carnea în mijlocul ei; ci vă voi judeca la hotarul lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul; căci n-ați umblat în rânduielile Mele, nici n-ați împlinit judecățile Mele, ci ați făcut după obiceiurile neamurilor care sunt în jurul vostru.

Și s-a întâmplat că, pe când proceam eu, Pelatia, fiul lui Benaia, a murit. Atunci am căzut cu fața la pământ, am strigat cu glas tare și am zis: „Ah, Doamne Dumnezeule! Vei nimici Tu cu desăvârșire rămășița lui Israel?” Ezechiel 11:1–13.

Ierusalimul este curățit la decretul duminical, când grâul este despărțit de neghină. Bărbații reprezentați prin cei 25, sau prin cei 250 ai lui Core, sunt scoși afară, la „hotarul” Ierusalimului, ca să moară. 25 este numărul preoților care slujeau timp de o săptămână, iar când este simbolizat prin numărul înzecit de 250, el reprezintă biserica mondială, căci zece este un simbol al universalității. Biserica luptătoare este definită ca biserica alcătuită din grâu și neghină, iar biserica triumfătoare reprezintă biserica ce este numai grâu.

„Dumnezeu nu are nicio biserică vie? El are o biserică, dar este biserica luptătoare, nu biserica triumfătoare. Ne pare rău că există membri cu defecte, că există neghină în mijlocul grâului. Isus a spus: «Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat sămânță bună în țarina sa; dar, pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat.... Atunci slujitorii stăpânului casei au venit și i-au zis: Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are, dar, neghină? El le-a zis: Un vrăjmaș a făcut aceasta. Și slujitorii i-au zis: Vrei, deci, să mergem s-o smulgem? Dar el a zis: Nu; ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; iar la vremea secerișului voi zice secerătorilor: Strângeți mai întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardeți; dar grâul strângeți-l în grânarul meu.»

„În parabola grâului și a neghinei, vedem motivul pentru care neghina nu trebuia smulsă: pentru ca nu cumva grâul să fie dezrădăcinat împreună cu neghina. Opinia și judecata omenească ar face greșeli grave. Dar, mai degrabă decât să se facă o greșală și să fie dezrădăcinat un singur fir de grâu, Stăpânul spune: «Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș»; apoi îngerii vor strânge neghina, care va fi rânduită nimicirii. Deși în bisericile noastre, care pretind că cred adevărul înaintat, sunt unii care sunt cu lipsuri și rătăcitori, asemenea neghinei printre grâu, Dumnezeu este îndelung-răbdător și plin de răbdare. El îi mustră și îi avertizează pe cei ce rătăcesc, dar nu-i nimicește pe aceia care se lasă mult învățați lecția pe care El ar vrea să le-o predea; El nu smulge neghina din mijlocul grâului. Neghina și grâul trebuie să crească împreună până la seceriș; iar când grâul ajunge la deplina lui creștere și dezvoltare, prin caracterul său, atunci când este copt, va fi pe deplin deosebit de neghină.

„Biserica lui Hristos de pe pământ va fi imperfectă, dar Dumnezeu nu-și nimicește biserica din pricina imperfecțiunii ei. Au fost și vor fi unii plini de zel, dar nu potrivit cunoștinței, care ar vrea să curețe biserica și să smulgă neghina din mijlocul grâului. Însă Hristos a dat lumină deosebită cu privire la felul în care trebuie să fie tratați cei ce greșesc și cei neconvertiți din biserică. Membrii bisericii nu trebuie să întreprindă nicio acțiune pripită, pasională și grăbită

pentru a-i îndepărta pe aceia pe care i-ar putea socoti defecti în caracter. Neghina va apărea printre grâu; dar ar face mai mult rău să fie plivită neghina, dacă nu se face în felul rânduit de Dumnezeu, decât să fie lăsată în pace. În timp ce Domnul aduce în biserică pe cei cu adevărat convertiți, Satana aduce în același timp în părtășia ei persoane care nu sunt convertite. În timp ce Hristos seamănă sămânța cea bună, Satana seamănă neghina. Asupra membrilor bisericii se exercită neîncetat două influențe opuse. O influență lucrează pentru curățirea bisericii, iar cealaltă pentru coruperea poporului lui Dumnezeu.” Testimonies to Ministers, 45, 46.

Cei răi sunt duși afară din Ierusalim pentru a fi nimiciți. Ei sunt îndepărtați la vremea secerișului, care este și vremea când grâul a ajuns la maturitate, căci atunci grâul este adunat ca darul legănat al celor dintâi roade dintre cele două pâini legănate de la Cincizecime. Secerișul celor dintâi roade ale grâului este un subiect specific al profeției biblice. Separarea grâului de neghină tratează tocmai acest subiect, iar multe dintre pildele lui Hristos identifică acest reper profetic de foarte mare însemnătate.

„Opet, ove usposedbe uče da nakon suda nema vremena kušnje. Kada se djelo evanđelja dovrši, odmah zatim slijedi razdvajanje između dobrih i zlih, i sudbina svake skupine zauvijek je određena.” Christ’s Object Lessons, 123.

Darul de grâu este cei o sută patruzeci și patru de mii, iar al treilea înger desparte grâul de neghină.

“Ndabona ke ingelosi yesithathu. Ingelosi eyayihamba nam yathi, ‘Liyoyikeka ilizwi layo, liyamangalisa umsebenzi wayo. Yiyo ingelosi eza kwahlula ingqolowa kumdiza, itywine okanye ibophe ingqolowa ukuze ifakwe esiseleni sasezulwini.’ Ezi zinto zimele ukubamba ingqondo iphela, nenkathalo iphela. Ndaphinda ndaboniswa imfuneko yokuba abo bakholwayo ukuba sifumana umyalezo wokugqibela wenceba, bazahlule kwabo bamkela okanye basela impazamo entsha imihla ngemihla. Ndabona ukuba akufanele nokuba ngabaselula nokuba ngabadala baye kwiindibano zabo basempazameni nasebumnyameni. Ingelosi yathi, ‘Mayiyeke ingqondo ukuhlala ezintweni ezingenanzuzo.’” Manuscript Releases, umqulu 5, 425.

Îngerul al treilea pecetluiește grâul și, de asemenea, desparte grâul de neghină. Îngerul al treilea reprezintă legea duminicală, moment în care cei 25 de bărbați, reprezentând conducerea bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceene, sunt scoși afară din Ierusalim și judecați. În acel moment, biserica luptătoare este transformată în biserica triumfătoare.

„Lucrarea se apropie curând de încheiere. Membrii bisericii luptătoare care s-au dovedit credincioși vor deveni biserica triumfătoare. Privind înapoi asupra istoriei noastre trecute, după ce am parcurs fiecare pas al înaintării până la poziția noastră de acum, pot spune: Lăudat să fie Dumnezeu! Când văd ce a înfăptuit Dumnezeu, sunt plină de uimire și de încredere în Hristos ca Conducător. Nu avem nimic de temut pentru viitor, decât dacă vom uita calea pe care Domnul ne-a condus și învățătura Sa din istoria noastră trecută.” General Conference Bulletin, 29 ianuarie 1893.

Subiectul profetic al despărțirii neghinei de grâu este un subiect major al profeției biblice. Curățirea templului de către Hristos este o ilustrare a acestei lucrări, iar punctul culminant are loc

la legea duminicală, căci vedem că aceia care urmau să fie judecați sunt duși la hotarul Ierusalimului ca să moară.

“Când Isus Și-a început lucrarea Sa publică, El a curățit Templul de profanarea lui sacrilegă. Printre ultimele acte ale lucrării Sale s-a aflat a doua curățire a Templului. Tot astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, către biserici sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a dat tuturor neamurilor să bea din vinul mâniei curviei ei» (Apocalipsa 14:8). Iar în marea strigare a soliei celui de-al treilea înger se aude un glas din cer, zicând: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer, iar Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei» (Apocalipsa 18:4, 5).” Solii alese, cartea 2, 118.

Biserica grâului și a neghinei există până la criza legii duminicale, când neghina este îndepărtată, nu prin putere omenească, ci prin cel de-al treilea înger — care reprezintă legea duminicală, dar și solia ploii târzii, care atunci se amplifică până la un strigăt puternic. Neghina este un element al mărturiei profetice, după cum și grâul este. Providența lui Dumnezeu ajunge până la legea duminicală, iar cel de-al treilea înger curățește templul a doua oară. El l-a curățit la 22 octombrie 1844, iar a doua curățire a templului este legea duminicală.

Elementele exterioare ale istoriei care duc la legea duminicală constituie un element major al mărturiei bisericii triumfătoare, la fel ca neghina, grâul și legarea celor două clase. Soliile finale din Apocalipsa sunt solii celor trei îngeri și ele separă și leagă cele două clase, dar este important să se vadă că Soră White arată că acele „solii finale” „coc recolta”. Solia finală care coace recolta este ploaia târzie și ea este focul care îi leagă pe cei 250 de bărbați „ca pe niște snopi pentru focurile nimicirii”.

„Lui Ioan i-au fost descoperite scene de un interes profund și copleșitor privitoare la experiența bisericii. El a văzut poziția, primejdiile, luptele și eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. El consemnează mesajele de încheiere care trebuie să coacă secerișul pământului, fie ca snopi pentru grânarul ceresc, fie ca mănunchiuri pentru focurile nimicirii. I-au fost descoperite subiecte de o importanță uriașă, îndeosebi pentru ultima biserică, pentru ca aceia care aveau să se întoarcă de la rătăcire la adevăr să fie instruiți cu privire la primejdiile și luptele care le stau înaintea. Nimeni nu trebuie să fie în întuneric cu privire la ceea ce vine asupra pământului.”
Tragedia veacurilor, 341.

Curățirea templului de către El este, de asemenea, ilustrată prin lucrarea Omului cu Peria de Murdărie, pe care Ioan Botezătorul l-a prezentat ca fiind Cel ce urma după slujirea lui. El este Acela care mătură gunoiul în visul lui Miller.

„Domnul este pe punctul de a descoperi deosebirea dintre cei dreți și cei răi; căci «lopata Lui de vânturat este în mâna Lui, și Își va curăți cu desăvârșire aria, și Își va strânge grâul în grânarul Său; dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.»” Review and Herald, 8 noiembrie 1892.

Izaia este menționat de Sora White atunci când ea a arătat că, în 1849, Domnul Și-a întins mâna a doua oară pentru a aduna rămășița poporului Său; iar Isaia și Sora White identifică adunarea finală a celor o sută patruzeci și patru de mii. Procesul adunării include împrăștierea și strângerea, reprezentate prin prima dezamăgire, care conduce la adunarea de la sfârșitul unui timp de întârziere. Fiecare dintre aceste elemente ale sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii constituie un subiect specific al profeției biblice. Istoria externă pe care Domnul o folosește ca unealtă a Sa pentru a aduce păcatul la concluzia sa este reprezentată în Daniel 11:11; iar adunarea finală se găsește în Isaia 11:11; iar sfârșitul timpului de întârziere se găsește în Apocalipsa 11:11, iar separarea grâului de neghină la legea duminicală se află în Ezechiel 11:11:

Aquesta ciutat no us serà per caldera, ni vosaltres en sereu la carn enmig d'ella; sinó que us jutjaré a la frontera d'Israel. Ezequiel 11:11.

În Ioel, „mustul” este tăiat de la bătrânii cei din vechime, care trebuiau să fie păzitorii sanctuarului. Solia Strigătului de la Miezul Noptii este mustul lui Ioel, iar focul care coboară la legea duminicală a fost prefigurat prin focul de la Cincizecime. Acel foc reprezintă o solie, care este mustul, dar este totodată și solia care îi nimicește pe cei 250 de bărbați care au adus tămâie. Biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană se încheie la legea duminicală, căci atunci focul este revărsat fără măsură și îi nimicește pe cei 250 de bărbați care au adus tămâie; prin urmare, le nimicește sistemul de închinare.

Dacă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ar fi credincioasă la legea duminicală, puterea și autoritatea guvernului Statelor Unite o vor închide. Dacă ar fi necredincioasă, își va schimba pur și simplu numele în Biserica Adventistă de Ziua Întâi sau într-un alt facsimil apropiat. Dreaptă sau nedreaptă, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu trece dincolo de legea duminicală. Mărturia profetică arată că adventismul a respins solia vechilor cărări la 11 septembrie, iar acele vechi cărări duc la ușa închisă la legea duminicală. Cei 25 de bărbați au fost reprezentați în pasajul lui Ezechiel prin „Iaazania, fiul lui Azur, și Pelatia, fiul lui Benaia, căpetenii ale poporului.”

Numele lor mărturisesc caracteristicile poporului lui Dumnezeu, dar aceasta este doar o mărturisire de formă. Iaazania înseamnă Dumnezeu aude și este fiul lui Azur, care înseamnă a ajuta și a ocroti. Sora White spune că cei 25 de bărbați trebuiau să fie păzitorii, așa cum este reprezentat prin „Azur”. Fiul său mărturisește că „aude” pe Dumnezeu, dar el aparține acelei categorii care, văzând, nu vede și, auzind, nu aude. Pelatia înseamnă izbăvit de Dumnezeu, iar tatăl său, „Benaia”, înseamnă Dumnezeu a zidit. Când Ezechiel și-a încheiat solia de avertizare, Pelatia a murit.

Acest oraș nu va fi pentru voi căldarea, și nici voi nu veți fi carnea din mijlocul ei; ci Eu vă voi judeca la hotarul lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul; căci n-ați umblat în rânduielele Mele, nici n-ați împlinit judecățile Mele, ci ați făcut după obiceiurile neamurilor care sunt împrejurul vostru. Și s-a întâmplat că, pe când prooroceam eu, Pelatia, fiul lui Benaia, a murit. Atunci am căzut cu fața la pământ și am strigat cu glas tare și am zis: Ah, Doamne Dumnezeule! Vei nimici Tu de tot rămășița lui Israel? Ezechiel 11:11–13.

Pelatiah a murit la strigătul puternic al lui Ezechiel. Grâul a murit în stradă la 18 iulie 2020, în împlinirea capitolului unsprezece din Apocalipsa. Grâul sunt Moise și Ilie, primul autor al

Cuvântului lui Dumnezeu, iar făgăduința venirii lui Ilie este ultima afirmație din Vechiul Testament. Alfa și Omega sunt uciși pe strada Sodomei și a Egiptului, dar sunt înviați în 2024, așa cum este reprezentat în Apocalipsa 11:11. În timp ce erau morți, Sodoma și Egiptul s-au bucurat. Ezechiel așază moartea lui Pelatiah în timpul rămășiței când spune: „Ah, Doamne Dumnezeule! vei nimici Tu de tot rămășița lui Israel?” Sodoma este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în timpul rămășiței, potrivit lui Isaia.

Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule, căci Domnul a vorbit: „Am hrănit și am crescut copii, dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpânul și măgarul ieslea stăpânului său, dar Israel nu cunoaște, poporul Meu nu ia aminte.”

Vai, neam păcătos, popor împovărat de nelegiuire, sămânță de răufăcători, copii care se dedau stricăciunii! L-au părăsit pe Domnul, L-au mâniat pe Sfântul lui Israel, au dat înapoi. De ce să mai fiți loviți? Vă veți răzvrăti tot mai mult: tot capul este bolnav și toată inima este slăbită. Din talpa piciorului până în creștet nu este nimic sănătos în el; ci numai răni, vânătăi și bube purulente: nu au fost stoarse, nici legate, nici alinate cu untdelemn. Țara voastră este pustiită, cetățile voastre sunt arse de foc; străinii vă devorează țara sub ochii voștri, și ea este pustiită, ca după o nimicire adusă de străini. Și fiica Sionului a rămas ca o colibă într-o vie, ca un adăpost într-un ogor de castraveți, ca o cetate asediată.

Dacă Domnul oștirilor nu ne-ar fi lăsat o rămășiță foarte mică, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora. Ascultați cuvântul Domnului, voi, conducători ai Sodomei; luați aminte la legea Dumnezeului nostru, voi, popor al Gomorei. Isaia 1:2–10.

Moise și Ilie sunt uciși în Sodoma și Egipt în perioada rămășiței. Egiptul este un simbol al guvernării de stat corupte, iar Sodoma al conducerii bisericești corupte. Pelatia, fiul lui Benaia, moare la legea duminicală, pe care Isaia o pune în corespondență cu ziua biblică a provocării, care este fie anul 1863, fie legea duminicală. Pelatia, fiul lui Benaia, reprezintă o contrafacere a acelor care aud cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. În vremea rămășiței, aceia reprezentați de Moise și Ilie sunt uciși și apoi înviază. Acea înviere a început printr-un glas în pustie, în iulie 2023. Din 2024, separarea finală a grâului și a neghinei este în desfășurare.

La legea duminicală, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va ști că este pierdută.

Cetățatea aceasta nu va fi căldarea voastră și nici voi nu veți fi carnea din mijlocul ei; ci vă voi judeca la hotarul lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul; căci n-ați umblat în rânduielele Mele și n-ați împlinit judecățile Mele, ci ați făcut după obiceiurile neamurilor care sunt împrejurul vostru. Și s-a întâmplat că, pe când prooroceam eu, a murit Pelatia, fiul lui Benaia. Ezechiel 11:11–13.

Moartea lui Pelatia, al cărui nume înseamnă izbăvit de Dumnezeu, înseamnă în context dat morții, chiar în același punct în care lucrătorii din ceasul al unsprezecelea sunt izbăviți din mâna împăratului de la mieznoapte în versetul patruzeci și unu din Daniel unsprezece. Pelatia este dat în mâna împăratului de la mieznoapte la legea duminicală. Pelatia, fiul lui Benaia, însemnând „ce a zidit Dumnezeu”. Chiar în punctul în care Dumnezeu a zidit încă o dată un templu, pentru a-l înălța ca biserica triumfătoare la legea duminicală, cei reprezentați de Pelatia sunt dați morții, căci, în loc

să participe la lucrarea de rezidire a vechilor dărâmături, ei își zideau singuri mormântul lui Tobia. Pelatia reprezintă din cap până în picioare al lui Isaia, un trup cu totul încărcat de păcat. Acest trup este biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană, la încheierea a patru generații de răzvrătire progresivă, pe care Isaia o exprimă ca o răzvrătire în escaladare atunci când spune: „vă răzvrățiți din ce în ce mai mult”. În procesul final de punere la probă, care a început în 2024, grâul este mort timp de trei zile și jumătate, apoi este înviat, moment în care vor cunoaște că Domnul este Dumnezeu.

De aceea, proorocește și spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, poporul Meu, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre și vă voi aduce în țara lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul, când vă voi deschide mormintele, poporul Meu, și vă voi scoate din mormintele voastre. Voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi, și vă voi așeza în țara voastră; atunci veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am împlinit, zice Domnul. Ezechiel 37:12–14.

Contra-facerea preoției, reprezentată de cei 25 la legea duminicală, va cunoaște atunci că Domnul este Dumnezeu. Grâul știe că Domnul este Dumnezeu în 2024, iar neghina se trezește la această cunoaștere la legea duminicală, când este prea târziu. Perioada începe cu un mormânt și o înviere și se încheie cu un mormânt și fără înviere. Grâul de la început îl cunoaște pe Dumnezeu atunci când El împlinește învierea din Apocalipsa unsprezece, iar neghina cunoaște la cutremurul de la legea duminicală din același capitol. Între aceste două semne de hotar, procesul de încercare al ploii târzii aduce ambele clase la maturitate pentru seceriș.

Mesajul lui Ioel este cântarea viei, însă prima chestiune pe care o ridică este dacă oamenii pot recunoaște zilele de pe urmă după zilele de demult. „Bătrânii” din Ioel nu puteau face aceasta, căci atunci când apelul de trezire sosește la miezul nopții, ei sunt nimicivi—vărsați din gura Domnului, chiar în locul în care fiara pământului își deschide gura ca să vorbească, care este totodată locul unde a vorbit măgărița lui Balaam și unde a vorbit tatăl lui Ioan Botezătorul.

การพิพากษาที่มีต่อ “เหล่าชายชราแต่โบราณ” ตั้งอยู่บนคำถามที่ว่า
สิ่งนี้เคยเกิดขึ้นในสมัยบรรพบุรุษของท่านหรือไม่? ข้อความตอนนี้เปิดขึ้นด้วยถ้อยคำว่า “จงฟังเรื่องนี้”
แล้วจึงเสนอพยานสองฝ่าย คือฝ่ายหนึ่งเป็นมนุษย์สี่ชั่วอายุคน และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นแมลงสี่ชนิด
จากนั้นพวกเขาก็ถูกลูกให้ตื่นขึ้นในเสียงร้องเหียงคิน
เพียงเพื่อจะพบว่าตนถูกข้ามผ่านไปในฐานะประชากรแห่งพันธสัญญาที่ทรงเลือกสรรของพระเจ้า
พวกเขามีได้ถูกข้ามผ่านไปเพราะไม่มีเหล้าองุ่น หากแต่ถูกข้ามผ่านไปเพราะมีเหล้าองุ่นผิดชนิด
ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น เหล้าองุ่นใหม่ของโยเอลคือน้ำมัน

Mântuirea lor este pusă în termenii dacă primesc „vinul nou” al soliei ploii târzii. „Bătrânii și oamenii înaintați în vârstă” sunt, de asemenea, înfățișați de Isaia drept „bețivii lui Efraim”, iar Efraim nu este reprezentat printre cei pecetluiți din Apocalipsa șapte. El este înlocuit de fratele său, Manase. Este greu de găsit un împărat mai nelegiuit decât Manase, dar el îi înlocuiește pe bețivii lui Efraim.

“Clasa celor care nu se simt măhniți din pricina propriei lor decăderi spirituale și nici nu jelesc pentru păcatele altora va fi lăsată fără sigiliul lui Dumnezeu. Domnul îi însărcinează pe solii Săi, pe oamenii cu arme de nimicire în mâini: «Mergeți după el prin cetate și loviți; ochiul

vostru să nu cruțe și să n-aveți milă: ucideți cu desăvârșire bătrâni și tineri, fecioare, copilași și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la Locașul Meu cel sfânt.» Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.”

«Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia căroră Dumnezeu le dăduse o mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, și-au trădat încrederea ce le fusese încredințată. Ei adoptaseră poziția că nu trebuie să așteptăm minuni și manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu, ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința, iar ei spun: Domnul nu va face nici bine, nici rău. El este prea milostiv ca să-și cerceteze poporul cu judecată. Astfel, „Pace și liniște” este strigătul unor oameni care nu-și vor mai înălța niciodată glasul ca o trâmbiță, ca să arate poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care n-au vrut să latre, sunt aceia care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu mâniat. Bărbați, fecioare și copilași pier toți împreună.»

„Urâciunile pentru care cei credincioși suspinau și strigau erau tot ceea ce putea fi deslușit de ochii mărginiți, însă cu mult cele mai grave păcate, acelea care stârneau gelozia Dumnezeului celui curat și sfânt, nu erau descoperite. Marele Cercetător al inimilor cunoaște orice păcat săvârșit în taină de lucrătorii nelegiurii. Aceste persoane ajung să se simtă în siguranță în înșelăciunile lor și, din pricina îndelungii Sale răbdări, spun că Domnul nu vede, iar apoi se poartă ca și cum El ar fi părăsit pământul. Dar El le va da în vileag fățarnicia și va descoperi înaintea altora acele păcate pe care au fost atât de grijulii să le ascundă.”

„Никакво превъзходство по ранг, достойнство или светска мъдрост, никакво положение в свещена служба няма да предпази човеците от това да пожертват принципа, когато бъдат оставени на собствените си измамливи сърца. Онези, които са били считани за достойни и праведни, се оказват водачи на отстъплението и примери на безразличие и злоупотреба с Божиите милости. Техния нечестив път Той няма да търпи повече и в гнева Си ще постъпи с тях без милост.

„Cu părere de rău Își retrage Domnul prezența de la aceia care au fost binecuvântați cu mare lumină și care au simțit puterea cuvântului în slujirea față de alții. Ei au fost odinioară slujitorii Săi credincioși, favorizați cu prezența și călăuzirea Sa; dar s-au depărtat de El și i-au condus pe alții în rătăcire și, de aceea, sunt aduși sub dezaprobară divină.” Testimonies, volumul 5, 211, 212.

Ioel se adresează conducerii bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceene atunci când îi identifică pe „bătrâni”, însă Ioel se adresează și celor neînvățați, așa cum îi numește Isaia pe cei puși în contrast cu cei învățați. Ioel vorbește despre bărbații cei vechi care se închină soarelui în capitolul opt din Ezechiel și care sunt cei dintâi judecați în capitolul nouă. El se adresează, de asemenea, și laicilor bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceene când spune: „Ascultați lucrul acesta, bătrânilor, și luați aminte, toți locuitorii țării.”

Cei 25 de bărbați din capitolul opt sunt situați la legea duminicală, unde se închină soarelui cu spatele întors spre sanctuar. Ei sunt o „zecime” a răzvrătirii celor 250, care au stat împreună cu

Core, Datan și Abiram. Cei 25 de bărbați sunt un simbol al răzvrătirii care s-a repetat, potrivit Inspirației, în 1888, care a prefigurat răzvrătirea conducerii bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceene la 11 septembrie, până la legea duminicală. Ei reprezintă o „zecime” de răzvrătire în tocmai aceeași perioadă în care Isaia, în capitolul șase, îi identifică pe cei înțelepți drept o „zecime”, care are substanță înăuntru.

Joel este anunțul adresat adventismului, că timpul lor de probă s-a încheiat, căci și-au umplut cupa timpului de încercare cu păcat, iar plinătatea este înfățișată ca o boală de la cap până la picioare, identificând faptul că mesajul ploii târzii le-a fost tăiat de la gură. Isaia descrie aceeași realitate în capitolul douăzeci și nouă.

Opriti-vă și rămâneți în uimire; strigați și țipați: ei sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băutură tare. Căci Domnul a turnat peste voi duhul unui somn adânc și v-a închis ochii: pe proroci și pe conducătorii voștri, pe văzători, i-a acoperit. Și toată vedenia a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite, pe care o dau unuia care știe carte, zicând: „Citește aceasta, te rog”; iar el zice: „Nu pot, căci este pecetluită.” Și cartea este dată unuia care nu știe carte, zicând: „Citește aceasta, te rog”; iar el zice: „Nu știu carte.”

因此,主说: 因为这百姓亲近我,用口尊敬我,用嘴唇荣耀我,心却远离我;他们敬畏我,不过是领受人的吩咐. 所以,看哪,我要在这百姓中行奇妙的事,就是奇妙又可畏的事;他们智慧人的智慧必归于无有,聪明人的聪明必然隐藏. 那些深藏谋略、要向主隐匿自己计谋的人有祸了! 他们在暗中行事,说: “谁看见我们呢? 谁知道我们呢?”
你们把事颠倒了,岂可看窑匠如泥吗? 受造之物岂可论造它的说: “他没有造我?”
所塑成的岂可论塑造它的说: “他没有聪明?” 以赛亚书 29:9-16

„Înțelegerea” oamenilor înțelepți se întemeiază pe desigilarea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Cei care au fost instruiți în instituțiile corupte ale adventismului nu pot citi cartea profeției și Îl acuză pe Dumnezeu că nu are înțelegere. Când profeția este desigilată, ei nu o pot înțelege, astfel că Îl acuză pe Dumnezeu că El este Cel care nu are înțelegere, iar prin aceasta răstoarnă lucrurile cu susul în jos. Cei învățați și cei neînvințați ai adventismului nu pot înțelege profeția care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă, iar cartea lui Ioel le poruncește „bătrânilor” să audă, dar ei sunt o clasă care, auzind, nu aud și, văzând, nu văd.

Inima însăși a răzvrătirii lor este reprezentată în neputința lor de a-L recunoaște pe Hristos ca fiind Cel dintâi și Cel de pe urmă. Acesta este contextul capitolului în care este pusă întrebarea: „S-a întâmplat aceasta în zilele voastre sau chiar în zilele părinților voștri?”

Ho na le nako historing ea bo-ntat'a lōna eo ka eona sechaba se ileng sa tsoha ka Mohoo oa Har'a Bosiu, feela sa fumana hore ke baroetsana ba maoatla? “Banna ba baholo” ba laeloa hore ba “tsohe,” joalokaha le Bamilerite ba ile ba laeloa kopanong ea lihelo ea Exeter ka 1844. Setšoantšo sa baroetsana ba leshome ke setšoantšo sa boiphihlelo ba sechaba sa Maadventiste bo ileng ba phethahala ka tlhaku e 'ngoe le e 'ngoe historing ea Bamilerite, 'me bo tla boela bo phethahale ka tlhaku e 'ngoe le e 'ngoe matsatsing a qetelo. Ho se khone ha Boadventiste ba Letsatsi la Bosupa ba Laodisea ho lemoha hore histori ea motheo ea kereke ea bona e phetoe matsatsing a qetelo, ho totobatsa molao-motheo oa boprofeta oo e leng senotlolo se notlollang molaetsa oa boprofeta. Hase

face casei acesteia, peste care este chemat Numele Meu, în care vă încredeți, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, așa cum am făcut lui Șilo. Și vă voi lepăda dinaintea feței Mele, așa cum i-am lepădat pe toți frații voștri, toată sămânța lui Efraim.”

„Domnul a întemeiat în mijlocul nostru instituții de mare însemnătate și ele trebuie administrate nu așa cum sunt administrate instituțiile lumești, ci după rânduiala lui Dumnezeu. Ele trebuie conduse având un singur scop: slava Lui, pentru ca, prin toate mijloacele, sufletele pieritoare să poată fi mântuite. La poporul lui Dumnezeu au venit mărturiile Duhului și totuși mulți nu au luat aminte la muștrări, avertizări și sfaturi.”

„Ascultați acum aceasta, popor nebun și fără pricepere, care aveți ochi și nu vedeți, care aveți urechi și nu auziți: nu vă temeți de Mine, zice Domnul? Nu veți tremura înaintea feței Mele, Eu, care am pus nisipul ca hotar al mării, printr-o rânduială veșnică, pe care ea nu o poate trece? Și, deși valurile ei se frământă, totuși nu biruiesc; deși urlă, totuși nu-l pot trece. Dar poporul acesta are o inimă îndărătnică și răzvrătită; s-au răzvrătit și s-au depărtat. Ei nu zic în inima lor: «Să ne temem acum de Domnul Dumnezeu nostru, care dă ploaie, atât pe cea timpurie, cât și pe cea târzie, la vremea ei; El ne păstrează săptămânile hotărâte ale secerișului.» Nelegiuirile voastre au îndepărtat aceste lucruri, și păcatele voastre v-au lipsit de bunătați.... Ei nu judecă pricina, pricina orfanului, și totuși propășesc; iar dreptul celui lipsit nu-l judecă. Să nu cercetez Eu pentru aceste lucruri? zice Domnul; să nu Se răzbune sufletul Meu pe un neam ca acesta?”

„Domnul să fie oare silit să spună: «Nu te ruga pentru poporul acesta, nu înălța pentru ei nici strigăt, nici rugăciune și nu mijloci înaintea Mea; căci nu te voi asculta»? «De aceea ploile au fost oprite și n-a fost ploaie târzie.... Nu vei striga de acum către Mine: Tatăl meu, Tu ești călăuza tinereții mele?»” Review and Herald, 1 august 1893.